

at ikke alene var Internationalisering (det vil sige international, ikke dansk Kontrol) af 2den Zone uigennemførlig, men burde ikke tilstræbes. De Forsøg paa Internationalisering, der hidtil var gjort, f. Eks. i Tanger, viste, at denne Styrelsesform var „un nid à procès“ (en Procesrede). 2den Zone vilde ikke kunne bestaa (ne serait pas viable) som selvstændig Stat. Havde Planen været mulig, vilde Frankrig ikke have modsat sig den. Men den var ikke mulig.“ Allerede dette er en overmaade stærk Kritik, men saaledes som den blev fremsat, er den langt stærkere. Den ærede tidligere Minister for Slesvig har i sit Blad offentliggjort det manglende. Jeg skal oplæse, hvad det er, der mangler. Efter Sætningen om, at Internationaliseringen af 2den Zone ikke blot var uigennemførlig, men ikke burde tilstræbes, staar der i Gesandten Indberetning om Direktørens Udtalelser følgende: „Det vilde frembyde den største Fare for, at Danmark i Længden mistede hele eller en Del af Nord-slesvig.“ Se, denne Sætning, som domfælder den Politik, Statsministeren førte i 1920, stryger man i det Øjeblik, man forelægger os dette Referat, som er den knebne Besked, Rigsdagen faar om, hvad der passerede i 1920. I den samme Fremstilling, hvor Gesandten udtaler sin Opfattelse af, hvad der foregaar, er der ogsaa sket en Strygning. Der er ingen berettiget Begrundelse af, at disse Linier er strøget. Jeg skal derfor tillade mig at oplæse, hvad der er strøget. Gesandten skildrer sit Samvær med Delegationen, altsaa Professor Vinding Kruse og den mellemlesvigske Delegation. Der staar i Referatet: „Nogen Uoverensstemmelse mellem Delegationens Medlemmer og Gesandtskabet havde ikke helt kunnet undgaas. Afslutningen af Behandlingen for Ambassadør-raadet af Overdragelsestraktaten maatte nødvendigvis præjudicere Internationaliseringsplanen. Delegationen og navnlig den kongelige Regerings delegerede var derfor ivrige for paa alle Maader at søge Traktatens Behandling forhalet, i det ret illusoriske Haab, at Regeringen vilde optage Planen til alvorlig Undersøgelse, hvilket vilde have været adskillige Uger“. I Slutgængivelsen af Gesandten Beretning i det Referat, der findes foran de hemmelige Dokumenter, fortsættes der saaledes: muligvis havde disse Bestræbelser foranlediget nogen Udsættelse, men Gesandten maatte frygte for, at Ambassadør-raadet vilde miste Taalmodigheden, og at man saaledes vilde udsætte hele Sagen for Skade

ved yderligere Forhaling, ligesom det forekom ham tvivlsomt, hvorvidt en Forlængelse af den nuværende Overgangstilstand vilde være til Gavn for Danmark. Ogsaa disse Linier, hvor Gesandten meddeler, at den Regeringspolitik, der førtes med Professor Vinding Kruse som officiel Udsending, var ved at bringe Ambassadør-raadet til at miste Taalmodigheden, er strøget i den knebne Gængivelse, som er overgivet os. Jeg forstaar ikke, hvad der har ført Regeringen til at nægte Offentliggørelsen af Dokumenterne; vi maa bøje os for den Meddelelse, der er givet os om, at Dokumenterne ikke i deres Helhed kan offentliggøres. Men naar disse Dokumenter har været ledsaget af en Redegørelse, et Referat, og naar man fra alle Sider havde erklæret, at naar dette Referat blev offentliggjort, vilde der dermed være givet en nogenlunde tilfredsstillende Fremstilling af Sagen, saa er det utilladelig at foretage saadanne Strygninger i dette Referat.

Der mangler et vigtigt Aktstykke i hele denne Sag, selve Internationaliseringsplanen. Jeg vil gerne sige, at det er uforsaaeligt, at Statsminister Neergaard har kunnet fremsætte Udtalelser, der er blevet forstaaet, som om han ikke kendte denne Plan. Internationaliseringsplanen findes ikke længere i Udenrigsministeriet. At den har været der, fremgaar af Dokumenterne. Den maa altsaa være blevet fjernet, for at den ikke skulde kunne offentliggøres. Om denne Internationaliseringsplan skriver den tidligere Minister for Sønderjylland, som synes at have Kendskab til andre Forhold vedrørende denne Sag end dem, der findes i Dokumenterne, at Planen blev overgivet den 13. Maj og den 19. Maj henholdsvis til Lord Derby og til Generalsekretæren for Udenrigsministeren; den 13. Maj og 19. Maj omtales i Telegrammer, der er refereret her, at Planen er forelagt. Hvorledes er det da muligt, at den højtærede Statsminister den 21. Maj kunde sige, at han ikke vidste, om den vilde blive fremsat, naar den den 13. og 19. Maj af Delegationen faktisk var fremsat? Alle den højtærede Statsministers Udtalelser om dette Forhold er af en saavytydig Karakter, at det er højst beklægt, at hans Navn er knyttet til denne Politik og de tvetydige Udtalelser, som den nødvendiggjorde.

I hvilken Grad Mangelen af selve Internationaliseringsplanen har forekommet vanskelig for Udgiveren af dette Referat, fremgaar af den udførlige Fremstilling, som Side 92—93 i Dokumenterne gives af